

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЯ

Брой 13 • год. СIII • 11 юли 2024 г. • цена 1 лев

www.stdbg.org

Печатно издание: ISSN 1313-7611 • Онлайн издание: ISSN 2815-2638

СОБСТВЕНИЦИТЕ НА ДИВАТА ФЕРМА И ПАЗИТЕЛИ НА БЪЛГАРЦИНАТА, СЕ НУЖДАЯТ ОТ ПОМОЩ

На стр. 5

ПАТРИАРШЕСКИ ЦЪРКОВЕН СЪБОР ИЗБРА ДОСТОЕН ПРЕДСТОЯТЕЛ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА

ВАНЯ ИВАНОВА

На 30 юни 2024 г. Патриаршески избиращият църковен събор избра за предстоятел на Българската православна църква Видинския митрополит Даниил.

Той е роден на 2 март 1972 г. в Смолян със светското име Атанас Трендафилов Николов. Завършва основно и средно образование в родния си град. През 1996 г. записва английска филология в Софийския университет, а на следващата година продължава в Богословския факултет на университета. През 1997 г. става послушник в Хаджидимовския манастир под духовното ръководство на тогавашния неврокопски митрополит Натанаил. През август 1999 г. е подстриган от него в монашество и ръкоположен за йеродякон.

През 2002 г. завършва Богословския факултет на Софийския университет. През 2004 г. е изпратен на послушание в Роженския манастир, през 2006 г. е въведен в архимандритско достойнство. През 2008 г. по решение на Св. синод е ръкоположен за епископ с титлата Драговитийски и е назначен за викарий на Неврокопския митрополит. Такъв остава до юни 2010 г., когато по молба на митрополита на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, е назначен за негов ви-

карий. На 4 февруари 2018 г. е избран от Св. синод за видински митрополит.

Четвъртият патриарх в най-новата история на България е български духовник, възпитан в Христовата вяра. Неговите изявления винаги са били канонични. Той е познат в църковните среди като силно вярващ и нравствен духовник, който се отличава с добродетелен и благочестив живот, благ и смирен, но твърд в отстояване на позициите си. Доказателство за последното бяха изявленията му срещу неканоничните решения на Константинополския патриарх Вартоломей.

Изборът на новия български патриарх беше осъществен в условия на засилваща се несигурност както във вътрешен план, така и в международните отношения, чиято доминираща характеристика е войната, в т.ч. и срещу Православието. България е ситуирана на геополитически кръстопът, който се намира между военните действия в Украйна и Близкия изток, започнали като регионални, но с шансове да разпалят световна война. За съжаление, голяма част от българските политици нямат усет нито за ветровития кръстопът, на който е разположена страната, нито реална оценка за променящия се свят. В тези условия ролята на патриарха и на Българската православна църква като

стожери на сигурност, са изключително важни.

Мелнишкият епископ Герасим - главен секретар на Светия синод, след като прочете акта за избора на новия български патриарх и Софийски митрополит, припомни историята на българската църква и подчерта значението на вярата за съхраняването на българския народ във времената, в които държавата е била поробена.

Новоизбраният български патриарх Даниил получи инсигниите - знаците, на патриаршеското достойнство. За разлика от останалите митрополити от Светия Синод на БПЦ, които носят две отличия - енголпие и нагръден кръст, Българският патриарх, носи на гърдите си три отличия за патриаршеското си достойнство - св. Кръст и два енголпиона - с Христос Вседържител и с Пресвета Богородица.

Зелената патриаршеската мантия е символ на автокефалния статут на Българската църква. Зеленият цвят я отличава от червените мантии на Константинополските патриарси, подарявани им от Византийските императори. Предстоятелите на всички славяноезични църкви носят зелени мантии - Сръбска, Руска, Полска и Чешка църкви, вкл. и Грузинската.

Продължава на 6-а стр.

ДО НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО БЪЛГАРСКИЯ ПАТРИАРХ ДАНИИЛ ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД НА БПЦ

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

ВАШЕ СВЕТЕЙШЕСТВО,

Позволете ми от името на ръководството и хилядите членове на Съюза на тракийските дружества в България, както и лично от свое име да Ви поздравя с избора и интронизацията за Български патриарх и Софийски митрополит.

Благопожелаваме Ви крепко здраве и успехи в отговорното служение. Нека онова, което ще Ви ръководи в днешните трудни времена, бъдат мирът, добротата, взаимното уважение и разбирателството между хората, водещи до благоденствие на Родината ни и на българския народ.

Убедени сме във Вашата непоколебима воля да отстоявате независимостта и традициите на БПЦ, чиято история е изстрадана. Тя непрекъснато напомня своите послания, свързани с вековната борба за достойнство и самостоятелност, които трябва да се отстояват и днес.

Оставаме с надежда, че както досега, така и занаяпред ще продължим традиционно добрите отношения между Българската Православна Църква и Съюза на тракийските дружества в България.

На многая лета, Ваше Светейшество!

С УВАЖЕНИЕ,
КРАСИМИР ПРЕМЯНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СТДБ

ПОКАНА

ЗА НАЦИОНАЛЕН ТРАКИЙСКИ СЪБОР-ПОКЛОНЕНИЕ В КОМИТСКОТО СЕЛО СЛАВЕЙНО

Националният тракийски събор-поклонение в комитското село Славейно ще се проведе на 3 и 4 август. Тази година поклонението е посветено на 121 години от Илинденско-Преображенското въстание и 120 години от гибелта на знаменосеца Кольо Шишманов.

Традиционни организатори са кметството в с. Славейно, Съюзът на тракийските дружества в България, община Смолян, ГПК „Мурдзов пожар“, читалище „Съгласие 1883“ и Църковното настоятелство в с. Славейно.

Програма:

3.08.2024 г. (събота)

11:00 ч. – Панихида в памет на загиналите отслужена в храм „Св. пророк Илия“ с. Славейно
11:30 ч. – Тържествена част
12:00 ч. – Тържествен концерт
17:00 ч. – Народно увеселение
21:00 ч. – Тържествена зоря

4.08.2024 г. (неделя) – м. Хайдушки поляни

11:00 ч. – Полагане на венци пред гробовете на Пею и Кольо Шишманови и паметника на преобразенци

МИТРОПОЛИТ ДАНИИЛ: НЕКАНОНИЧНИТЕ ДЕЙСТВИЯ НА ВАРТОЛОМЕЙ ДОВЕДОХА ДО ГОНЕНИЯ СРЕЩУ ПРАВОСЛАВНИ ХРИСТИЯНИ В УКРАИНА

ПРОФ. ДАРИНА ГРИГОРОВА, БНР

Без всякакво покаяние патр. Вартоломей даде „Томос“, тоест той подписа и провъзгласи две неканонични в този момент структури като ги обедини в така наречената православна църква в Украйна – ПЦУ, и призна новосъздаденото образувание за каноничната православна църква в Украйна. Питаме обаче, каква е съдбата на общопризнатата към онзи момент преди пет години и до днес от всички поместни Православни Църкви УПЦ с предстоятел митрополит Онуфрий?

Вместо да се въдвори мир в Църквата, както предполагаше патр. Вартоломей, както беше убеден, че по този начин милионни православни християни, които са лишени от общение с Църквата, ще се приобщат към Нея, той започна една война, в която буквално тези хора, които той провъзгласи за канонични, гонят каноничната Църква, взимат храмове, бият свещеници, убиват. Това ли са християни? Това е абсурд.

Има толкова изписани материали може ли да има вселенски епископ. Св. папа Григорий Двоеслов ясно и категорично указва, че който си присвои титла вселенски, той унижава и унищожава достойнството на всички останали епископи и се провъзгласява за глава на вселенската Църква, Който може да бъде единствено и само Господ Исус Христос. Църквата е изживяла папските амбиции за първенство и главенство в Църквата. Сега ние какво, на безпаметни ли се правим? Защо са всички тези неща?

Това казва в интервю за БНР и Дарина Григорова Видинският митрополит Даниил – един от кандидатите за следващ български патриарх.

– Толкова много предизвикателства има пред православието. От една страна сме свидетели на гонения срещу наши братя, православни християни, които са подложени на нечувани гонения. Можем да ги сравним с гоненията по времето на Великата октомврийска революция, а и преди това с гоненията, на които са подложени ранните християни.

Нашата Българска православна църква също е пред големи изпитания в този момент. От една страна отвън, от друга страна отвътре. Опити за омаловажаване на това, което е автокефалната Църква, това, което сме постигнали като църковна независимост, това, което ни е завещано от нашите екзарси, нашите патриарси, живели преди това.

– Тези гонения не са преставали, те съпътстват Църквата. Господ Исус Христос при раждането Му претърпя гонения, Той отиде в Египет. Св. Йосиф Обручник го заведе заедно със Св. Богородица в Египет, защото цар Ирод искаше да го убие. След това св. Апостоли, когато от самото начало, от Петдесетница, юдейските началници им казват: забраняваме ви да говорите в Негово Име. Св. Апостол Петър и св. Иоан Богослов бяха затворени в тъмница, св. Иаков Зеведеев беше посечен с меч. Гоненията съпътстват Църквата от самото начало.

Но страхували ли са се от гонения?

Не, до такава степен това, което са получили в деня Петдесетница християните, станало съдържание на техния живот, че отивали, продавали имота си, слагали полученото в краката на св. Апостоли, за да става вече обща собственост на Църквата за нуждите на всички човещи. Като знаят какво са получили дори някой да им каже: тук сега ще ви забраняват, ще ви преследват, ако вие говорите за Исус Христос, ще ви затворят в тъмница, хиляди смърти са били готови да претърпят апостолите. Кой ще ни раздели от любовта Христова? Нито дълбочина, нито височина, нито заплахи, нито тъмници, никой не може да не разлъчи от любовта Христова (срв. Рим 8:39).

Важно е да знаем какво сме получили и да пазим този живот. Вярата е свързана с благочестието, чистотата на вярата не сме измислили ние. За времето, когато са търпели гонения първите християни, се казва: пребъдваха в учението на светите Апостоли (срв. Деян. 2:42). Затова казваме в Символа на вярата: вярвам „в една Свята, Съборна и Апостолска Църква“. Значи ние трябва да пазим учението на Църквата, в догматически план това е чистотата на вярата.

По време на арианската ерес споровете са разтърсвали целия Изток. Църквата се събира и формулира учението: Ели Второто Лице на Света Троица – Господ Исус Христос – Единосъщно Лице на Бог Отец, однако като Бог Отец, или както учел Арий, първото най-висше творение на Бога, и се запазва чистотата на Вярата. При такива предизвикателства винаги сме имали онова, което Господ е казал за Църквата: „портите адови няма да ѝ надделеят“ (Мат. 16:18). Портите адови винаги са знавали да погълнат всеки човек и ако може цялата Църква, но Господ е казал: „портите адови няма да ѝ надделеят“ (Мат. 16:18).

В толкова изпитания, които Църквата е преживявала, ние имаме днес примера на Светите отци по време на иконоборство-

то. Трябва ли да почитаме иконите или е идолопоклонство и онзи, който почита иконите, отпада от Бога? Толкова императори, които са имали пълната власт в империята, са заточвали патриарси, заточвали са всеки, който е противоречал, в столицата не е останал православен свещеник да служи в храмовете. Икони от храмовете са били изгаряни, разсичани, унищожавани, църкви и манастири са били обръщани в казарми. Помислете онези хора, които са гледали всичко това и са казали: Край, дойде свършека на света! Край, какво се случи? Почти 100 години, даже малко повече, продължава иконоборството, по време на което е имало и страшни гонения.

Как са се справили, как са успели да издържат? Били са изповедници на вярата, които знаят и изповядват: как ще позволим да не се почита образът на Господа, как няма да почитаме образът на Господ Исус Христос, когато Сам Той се е вопълтил, Той е дошъл? Догматически е изразено защо почитаме образите, защо ги пазим и не можем да ги пренебрегнем – защото почитта към образа се пренася към Първообраза. Кой ще посмее да скрие това велико Чудо на Боговъплъщението и да забрани да се изобразява образът на Господ Исус Христос? Хората са търпели гонения, но са успели да устоят.

През първите години след болшевишката революция гоненията срещу Църквата в бившия Съветски съюз също са ужасяващи, може би най-жестоките и масови в цялата история на Църквата – избиване на свещеници, разрушаване на стотици и хиляди храмове, опит за подмяна на самата институция чрез обновленчески разкол.

По същия начин в Украйна днес голям предмет за противоречие е това разделение, което се случва в Православната църква след даването от патр. Вартоломей на 6 януари 2019 г. на „Томос“ на две дотогава неканонични, които и сега про-

дължават да са неканонични, църковни структури в Украйна, при наличието на общопризната канонична православна църква на територията на Украйна. Това канонически несъстоятелно действие от страна на патр. Вартоломей доведе до още по-голямо разделение в Украйна.

С няколко пъти броят на православните християни в Украинската православна църква (УПЦ) с предстоятел митрополит Онуфрий превъзхожда останалите две, които имат проблеми с апостолското приемство. Сред тях има такива, които са ръкополагани от цивилни, тоест там липсва приемство на апостолската благодат. Има низвергнати и отлъчени поради основателни канонични причини, които са приети и възобновени в сан неправомерно и без покаяние. И въпреки това, патр. Вартоломей се опита да ги легитимира чрез издаването на така наречения Томос – документ за учредяването на тази неканонична структура.

Колко години минават, а Църкви, включително гръкоезични като Албанската църква, Йерусалимската патриаршия, Антиохийската патриаршия, не признават тези структури. В едно прекрасно писмо Албанският архиепископ Анастасий на Тирана обоснова вижданията си по въпроса и изтъкна, че издаването на този „Томос“ на непокаяли се разколнически групи с проблемно свещенство не е приемливо.

Колко години минават, а Църкви, включително гръкоезични като Албанската църква, Йерусалимската патриаршия, Антиохийската патриаршия, не признават тези структури. В едно прекрасно писмо Албанският архиепископ Анастасий на Тирана обоснова вижданията си по въпроса и изтъкна, че издаването на този „Томос“ на непокаяли се разколнически групи с проблемно свещенство не е приемливо.

МИТРОПОЛИТ ДАНИИЛ: НЕКАНОНИЧНИТЕ ДЕЙСТВИЯ НА ВАРТОЛОМЕЙ ДОВЕДОХА ДО ГОНЕНИЯ СРЕЩУ...

Продължава от 2-а стр.

Вместо да се въдвори мир в Църквата, както предполагаше патр. Вартоломей, както беше убеден, че по този начин милионни православни християни, които са лишени от общение с Църквата, ще се приобщи към нея, той започна една война, в която буквално тези хора, които той провъзгласи за канонични, гонят каноничната Църква, взимат храмове, бият свещеници, убиват. Това ли са християни? Това е абсурд.

Но разделението е факт, разделението е налице и в Украйна с гоненията там, и в православни църкви като Кипърската, където имат Синодално решение, че признават „православната църква в Украйна“ – структура, която създава патр. Вартоломей, но има митрополити, които не признават тази структура и как ще я признаят, след като тя не е канонична. Още повече, че има особено неприемливи положения, изразени в „Томоса“, в документа, с който той дава автокефалия на тази православна, така наречена църква. Там има абсолютно неприемливи твърдения, които са еретични твърдения, буквално ерес, например в „Томоса“ едно от положенията е, че „православната църква в Украйна“ признава Константинополския трон, патриархът на Константинопол, за своя глава, както го признават всички останали православни църкви. Това е абсурд.

Има толкова изписани материали може ли да има вселенски епископ. Св. папа Григорий Двоеслов ясно и категорично указва, че който си присвои титла вселенски, той унижава и унищожава достойнството на всички останали епископи и се провъзгласява за глава на вселенската Църква, който може да бъде единствено и само Господ Исус Христос. Църквата е изживяла папските амбиции за първенство и главенство в Църквата. Сега ние какво, на безпаметни ли се правим? Защо са всички тези неща?

Така че да, има го това разделение, факт е, на лице е, но животът на православните християни е изпитание, и трябва да се държим за здравето учение, защото все пак има правила, свети канони, по които се регулира животът в Църквата. Тези правила категорично забраняват намесата на предстоятел на чужда Църква в делата на друга автокефална православна църква. Това е учение за Църквата и няма как да не се отстоява. И пак Църквата ще победи, колкото и портите адови да се опитват да ѝ надделят.

В крайна сметка смисълът на нашия живот е не да векуваме тук. Смисълът на нашия живот е да живеем с истината и да свидетелстваме за тази истина. Как ще свидетелстваме за истината, ако с намесата на чужди предстоятели в делата на друга Църква нарушаваме 8 правило на Третия вселенски събор, което казва да не губим тази свобода, която сме получили от Исус Христос? Той ни е дал свобода и в един момент, когато под такива действия на властолюбие, на властване, се допусне това, то е пречка за спасението на човешките души. Защото когато човекът се съединява с лъжа, когато започне да се ръководи от страх, поведението на човека се променя. Господ казва, „ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“ (Иоан. 8:32), а не, който не дойде при Мен и

Вартоломей с Епифаний, предстоятел на разколническата Православна църква на Украйна

който не Ме приема, ще го накажа, ще го унищожа. Господ не говори така, а казва „ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“ (Иоан. 8:32).

Там, където има свобода, има радост дори в скърбите, дори в трудностите, когато човек е свободен, тогава живее. Свободата е важна характеристика на Божия образ, която ние имаме, затова свободата на православния християнин е изключително ценна. Мъчениците са предпочели да страдат, но да не се покорят пред властимащите, които са опитвали да ги склонят към идолопоклонство, или да ги отклонят от Христос. Предпочели са да запазят своята свобода, дори да пострадат, дори да умрат и пак са победили.

– **А нашата Българска Православна Църква къде е във всичко това?**

– Ние живеем в този свят, следим събитията и трябва да отстояваме каноничността, догматичните истини на вярата ни и да се стараем да живеем благочестиво, да се каем.

– **Предстои един много важен избор за православния български народ – изборът на патриарх. Какъв според Вас трябва да бъде духовният пастир? И дай Боже наистина да бъде такъв, какъвто е бил, да кажем, св. Патриарх Евтимий или други патриарси, които са давали мило и драго за Вярата и чистотата на Православието.**

– Да, св. Патриарх Евтимий е един свят пример от един решителен момент от историята на нашата държава и на нашата Църква. Но нека да обърнем поглед в съвсем по-ново време, защото имаме изключително достойни представители – Дядо Максим. Неговото патриаршеско служение премина през две трудни епохи. През времето на социализма успяваше да запази единството на Църквата въпреки всички трудности. След това успя да запази единството на Църквата и по време на разкола от 1992 г., който беше много голямо изпитание. Той не със сила, не с тропане по масата, а с такт, с търпение, с милост, с разсъд-

ливост, пребори всичко това. С много търпение и много такт, в това се проявява единството.

Има различни модели, някой разчитат за единство там, където някой тропане по масата, разпорежда: насам, натам, тук, ти там. Но тогава, когато това единство е в личната убеденост и жертвоготовност на всеки един, тогава Църквата е непобедима. Затова Господ е казал „където са двама или трима събрани в Мое Име, там съм аз посред тях“ (Мат. 18:20). Ако Господ е с нас, никой не може да бъде против нас (срв. Рим 8:31), тогава устояваме.

Патриархът трябва да бъде на първо място православен, сам да държи вярата в чисто сърце, да пази тайнството на вярата в чисто сърце и неминуемо да уважава своите събратя. Именно 34 Апостолско право гласи, че всеки народ трябва да познава своя предстоятел и никой от епископите да не върши нещо, което е по общоцърковните дела, без съгласието на предстоятеля и той да не върши нищо в общоцърковните дела, без съгласието на останалите. В това се проявява любовта и се прославя Синът в Отца чрез Светия Дух, когато го има това съгласие.

Патриархът е тази фигура, която трябва да олицетворява и да търси това съгласие и единство не с разпореднически дух. Затова трябва да пази, да изповядва точно православието, затова и в нашия Устав се казва: да бъде познат с правилни мисли за вярата. Това е нещо много важно – да бъде познат и със своя живот по учението на Църквата и да даде възможност действително това съгласие да се проявява за слава Божия.

– **Какво ще пожелаете на православните българи?**

– Да пребъдем православни. Това е велик дар, че сме се родили в православна държава. Този дар го оценяват онези, които стигат до православната вяра в друга среда. Например ние имаме епархии, които са в Западна Европа, в Съединените Щати. В тези епархии в

енориите има православни християни, които са дошли от други християнски вероизповедания или от атеизъм. Тези, които познават западната култура, които са родени, възпитани в западната култура, било в католицизъм, в протестантство, когато дойдат до Православието и оценят това, го пазят действително като зеницата на око си.

Те са един пример за нас, как и ние да ценим това, което имаме, както се казва, без да сме се трудили. Нашите предци са построили храмове, нашите предци са се борили за Екзархията, за независима Българска Православна Църква. Отстоявали са Вярата и през комунистическо време, време на изпитания, запазили са и са ни предали тази Православна вяра.

Днес ние трябва да се просвещаваме, да се интересуваме за това велико наследство, този дар, който имаме. Има хора, които са на Запад и трябва да пътуват един-два часа, за да отидат до православен храм, а ние в градовете и селата на всеки празник и в неделя чуваме камбаната как бие, храмът е там и ни очаква. Нека не подминаваме този зов, нека това съкровище, което имаме до нас, да го познаваме. Това е спасението ни, това ни прави човеци. Без Бога човекът е бледо подобие на човек и той ще страда. Без Бога човек още в този живот страда, а не дай Боже да остане така и след земния си живот, да остане във вечността без Бога. Това е вечно страдание, това е вечно страдание.

Така че да се стремим да познаваме, да ценим този велик дар, същината на който е живото общуване с Бога. Благодатта, която сме получили, е безценна. За да се опази и да получим този дар, нашите предци са отстоявали истината през гонения. През турско време колко мъченици имаме за вярата, които са останали верни, казвали са: Ще живея и ще умра като православен християнин и няма да ме разделите от моя Бог. Това са достойни хора, от които може да се учим.

В днешно време толкова е обезценен човешкият живот, толкова евтино гледаме на себе си. Машинките, които са ни обсебили вниманието, са по-ценни. Отдаваме 90% от вниманието на тези машинки, вместо да обърнем внимание на самите себе си, на човека до нас. Ние пренебрегваме Божия образ и в нас самите, и в хората около нас и са ни обсебили някакви такива неща.

Затова нека да проявим интерес, нека да прочетем, да видим какво сме получили, да се запознаем. Тогава може и нашият ум Господ да просвети да повярваме, да стигнем до Вярата и да оживее и нашето сърце. Да стане това, за което Господ е дошъл и е страдал, за което и сега се моли и ходатайства, дава време на покаяние за всеки един човек да се обърне. Да го приемем, за да се спасим, това е великият дар. Господ така очаква и дълготърпи и се моли за всеки един човек. Това е и нашето желание: да познаем истината и да се спасим.

ТРАКИЙЦИ ОТ СТАРА ЗАГОРА ПОСЕТИХА РОДНИТЕ МЕСТА НА ДЕДИТЕ СИ В ОДРИНСКА ТРАКИЯ И МАЛА АЗИЯ

По повод 110 години от завръщането на малоазийските българи на 27 юни – 1 юли 2024 г., представители на Тракийско дружество „Одринска епопея“, Стара Загора, осъществиха пътуване до родните места на своите деди в Одринска Тракия и Мала Азия. В с. Булгаркьой бе почетена паметта на избитите от турски ятаган тракийски българи.

Посетени бяха и гр. Измир, Ефес, Чанаккале и Кушадасъ.

ЗЛАТЕН МЕДАЛ „КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА“ ЗА СТОЯН РАЙЧЕВСКИ

На 2 юли 2024 г. по време на заседание на оперативното ръководство на СТДБ председателят на Съюза Красимир Преманов награди Стоян Райчевски за заслугите му към тракийската кауза със златен медал „Капитан Петко войвода“.

Слово за книжовното дело на г-н Райчевски произнесе член кор. Иван Гранитски, член на ВК на СТДБ.

Стоян Райчевски е историк, публицист, изследовател и общественик. Завършил и българска и немска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Бил е уредник на историческите музеи в Бургас, Несебър, Созопол и Малко Търново. Главен редактор на сп. „Родопи“. Депутат в 36-ото, 37-ото и 38-ото Народно събрание. Член на ВК на СТДБ. Патриот и родолюбец, Стоян Райчевски оставя трайна следа след себе си с поредица от книги, посветени на съдбата на тракийци. Той е един от авторите в двата тома на Енциклопедия „Тракия“, на 12 книги от поредицата „Дълг и чест“ на издателство „Захарий Стоянов“ и на поредица от книги с исторически и етнографски характер.

СОБСТВЕНИЦИТЕ НА ДИВАТА ФЕРМА И ПАЗИТЕЛИ НА БЪЛГАРСКИНАТА, СЕ НУЖДАЯТ ОТ ПОМОЩ

Селскостопанският сектор и животновъдството в България имат дълга история, в която успешно се вписва ДИВАТА ФЕРМА, създадена от тракийците Бети и Ники Васиљеви. Родът на Бети е от Ксанти, а на Николай от Съчанли. И двата рода са преживели трагедията на тракийските българи, съхранили са спомените за нея, които предават на децата си, спазвайки завета на тракийци „Да не забравят, но да не отмъщават“.

Бети е химик по образование, учител по химия и биология, еколог по призвание и изключителен кулинар. Николай е зооинженер, който обича животните и природата. Наследили от своите деди трудолюбието и любовта към род и родина, през 1994 г. те решават да напуснат големия град и да се върнат в родната къща на Николай в с. Горно поле, започвайки живота си отначало с десетина овце и кози, които са наследство от баба му. Една година по-късно продават апартамента в Пловдив, за да купят първите си 16 крави. Същата година половината от тях умират, защото породата им се оказва трудно приспособима в условията на нашия микроклимат. Затова Бети и Николай се насочват към отглеждането на местните аборигенни породи българско сиво говедо и родопското късорого говедо, които са двете най-стари породи в България. Те са на изчезване и затова собствениците им се гордеят, че днес отглеждат над 2 000 броя от тези редки породи, при това в естествена природна среда, в която животните сами откриват на километри най-доброто място за паша.

Въпреки всички трудности семейството продължава напред с много лишения и деннонощен труд, твърдо решено да създаде екологично производство, да отгледа децата си сред красивата природа на Източните Родопи, да ги научи на труд и да ги възпита в любов към родината.

Поетият риск дава своите резултати десет години по-късно, когато наследственият дом се превръща в „къща за гости“, която заедно със свободно отглежданите крави и коне дава началото на ДИВАТА ФЕРМА, създадена благодарение на проект за устойчиво развитие на Източните Родопи, реализиран с подкрепата на Посолството на Кралство Нидерландия в България. Проектът дава възможност на предприемчивите стопани да стъпят на краката си и да развият био животновъдство в една незаета икономическа ниша.

ДИВАТА ФЕРМА става дом за четирите деца на Бети и Ники, за които био храните отдавна не са лукс, а ежедневна здравословна храна. С много труд младите фермери успяват да осигурят истинско месо и био продукти не само за семейството си, но и за българския пазар. Днес те са притежатели на първата в България био кланица и първият преработвателен цех за био телешко месо в Източните Родопи. Био телешко месо, био кайма, био саздърма, био телешки костен бульон, био телешки пастет, био телешки суджук, био телешка луканка, био телешко чоризо, био телешки бахур, био телешка съчанлийска луканка, био телешка пастърма, са продуктите, предлагани от „Дивата фер-

ма“ на българския пазар. Те са символ на качество, което е предпоставка за здраве и дълголетие.

Източните Родопи се намират в геостратегически, важен за България район. Отчитайки това, младото семейство започва изкупуването на земя, защото е убедено, че всяка педя земя, напоена с тракийска кръв, трябва да остане българска. Достойна философия, която подхожда на истински българи, чиито деди са преживели злокобната 1913-а година, обагрена с кръв, в т.ч. и на деца. В един от слабо развитите региони на страната младото семейство е истински пазител на българщината и тракийския дух.

Осъзнали, че обществото има дълбоки корени в миналото и не може да съществува без тях, защото те са в неговата памет, семейството на Бети и Ники участва в тракийските поклонения и събори, по време на които почитат паметта на дедите си.

Традицията на семейното животновъдство се предава вече трето поколение. Производството е сертифицирано като био, а произведените продукти са търсени.

Уважение и подкрепа заслужават хора като Бети и Ники, които са сред малкото българи със сериозен семеен бизнес, който въпреки трудностите и противодействието, срещано ежедневно, оцелява 30 години. До днес, когато съществуването на фермата и животните и поставено под въпрос от поредните разпоредби на овластени чиновници, които кой знае как са решили,

• Бети и Ники, собствениците на Дивата ферма

че пашата е проблем и пречи за опазване флората на парковете. От древни времена в България са се отглеждали животни по пасищата, без това да е довело до нарушено природно равновесие. Това трябва да бъде стратегия на българската държава за запазване на животновъдството. Защото безропотното възприемане на европейските директиви и правила, несъотнесими с нашите бит и култура, води до унищожаване на всички сектори.

България се нуждае от повече хора като собствениците на ДИВАТА ФЕРМА, на които държавата трябва да помага, а не да пречи! Централното ръководство на Съюза на тракийските дружества в България подкрепи ПЕТИЦИЯТА-ЗОВ ЗА ПОМОЩ ОТ ДИВАТА ФЕРМА. Отправяме още веднъж своя призив към всички членове на СТДБ – нека покажем тракийска солидарност и да засвидетелстваме подкрепа на нашите приятели!

ПРИЛОЖЕНИЕ: ПИСМОТО – ЗОВ ЗА ПОМОЩ ОТ ДИВАТА ФЕРМА

СЪЮЗ НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ

1000 София
ул. „Стефан Караджа“ № 7А
e-mail: stdb_sofia@abv.bg
тел.: +359 2 987 48 96; тел./факс: +359 2 987 57 53

ДЕКЛАРАЦИЯ

от

Централното ръководство
на

Съюз на тракийските дружества в България

Адрес на управление: гр. София, 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7А

ЕИК по БУЛСТАТ: 121300742

Телефон: +359 2 987 48 96

Е-мейл: stdb_sofia@abv.bg

Представяван от: Красимир Андреев Премянов

Декларираме, че подкрепяме: Българското животновъдство и земеделие, хората, които се трудят в този бранш, лишен от нормална политика за развитие, затова заставаме зад

ПЕТИЦИЯТА ЗА ПОДКРЕПА НА БЪЛГАРСКОТО БИОЛОГИЧНО ЖИВОТНОВЪДСТВО

ЗОВ ЗА ПОМОЩ

ОТ ДИВАТА ФЕРМА на Бети и Ники.

<https://www.peticia.com/449035>

28.06.2024 г.

Гр. София

ЗОВ ЗА ПОМОЩ ОТ ДИВАТА ФЕРМА

на Бети и Ники

УВАЖАЕМИ СЪНАРОДНИЦИ,

Повечето от Вас ни познават като ментори на риалити-предаването „Фермата“, но това не е нашата професия, ние имаме реална ферма, която създадохме преди 30 години.

Не случайно фермата ни е кръстена ДИВАТА ФЕРМА, защото оцеляването ѝ зависи почти изцяло на ресурса от дивата природа т.е. от ТРЕВАТА. През годините на субсидиране ние влагахме всеки лев в развитие на производството и увеличаване на стадото от редки автохтонни породи, важни за България, като не отстъпихме от принципите си да опазваме природата и животните ни да пасат по природосъобразен начин.

Сертифицирахме и фермата и производството си като Биологични. Сега сме най-голямата био говедовъдна ферма в Европа с близо 2000 бройки, отглеждаща животните си по този начин. Първата кланица и цех за преработка на био телешко месо на Балканите. Близо 11% от Био сертифицираните пасища за 2022 година в България са в нашата Ферма.

До сега Фермата ни беше стабилна и можеше да се издържа от производството. Децата ни се изучиха, създадохме си семейства и се върнаха във Фермата със свежа сила и познания. Тези са нашите приоритети, те бяха и приоритети на държавата ни през изминалите 15 години, но през последните 2 месеца държавата в лицето на Националните Паркове направи завой на 180 градуса и вече тези приоритети за тях не значат нищо, за тях най-важното се оказва разпределянето на субсидията.

В момента обаче Фермата ни се бори за физическото си оцеляване, защото ни е спрял ресурса, тоест ТРЕВАТА за лятното изхранване на животните, когато при нас липсва, а от нея зависи оцеляването на всяко тревопасно животно.

Ние смятаме, че за нашата Ферма е по-важна ПАШАТА и биологичното производство отколкото субсидията, затова заявяваме, че ще дарим за обществени инициативи цялата субсидия по Пасторализъм за 2024 година, като изключим дължимото на държавата като такси и данъци.

От своя страна държавата в лицето на ПАРК РИЛА да ни предостави пасища от резерва си, които са стръмни, захрастени и други, за да можем ние да изхраним целите си стада и да продължим производството си.

Това не искаме да става за сметка на природата, затова молим доброволци от обществото да дойдат и да наблюдават на място как на практика се осъществява природосъобразния начин на пашуване, без да нанасяме щети на природата.

ДНЕС имаме нужда от подкрепата на ЦЯЛОТО ОБЩЕСТВО, защото именно обществото е собственик на националните паркове и неговата воля трябва да се зачита! Нека заедно да продължим да произвеждаме екологично чиста храна за нашите семейства с грижа за природата!

Николай Атанасов Васиљеви

НЕШКА РОБЕВА: ПАТРИАРХ ДАНИИЛ ВЪРНА НАДЕЖДАТА И ВЯРАТА НА УНИЖЕНИЯ НИ И ИЗСТРАДАЛ НАРОД

ДОСТОЕН! ДОСТОЕН! ДОСТОЕН!

Народът ни е мъдър! Народът ни знае, че човек предполага, но Бог – разполага!

Аз съм вярваща! Но не съвсем според църковните канони...

Вярвам в Единоначалието. Вярвам в Доброто. Вярвам в красотата и силата на Любовта – в онази Божествена, Всеопрощаваща, Всеомогща Любов...

Вярвам в силата на мисълта, словото и молитвата...

Вярвам в предначертанието, но и в Свободната воля...

Не, нямам страх от Бога – имам срам. Срамувам се от грешките си – по-малки, големи и по-големи... И се моля, ако заслужавам, да ми бъде простено.

Дълбоко и силно вярвам!

Не влизам често в църквата. Но когато ми е тежко, невъзможно тежко и тъжно – отивам. Да се помоля... Да поплача... Да потърся подкрепа... Да благодаря!

Не се опитвам да се сърдя, съдя или обвинявам. Не се опитвам да оспорвам Божията промисъл, само защото не я разбирам или не ме удовлетворява.

Приемам я! И търся вината, защото вярвам в Божията справедливост... Търся я най-напред у себе си! У нас – неговите създания – често разглезени, горделиви и неблагодарни.

Често съм нарушавала и нарушавам Божиите заповеди. Защото съм само човек...

Защо разкривам всичко това? Защото ненавиждам лъжата и лицемерието, особено, ако е в собствена изгода...

И защото искам на висок глас да кажа – ЧЕСТИТО БЪЛГАРИ!

Само преди ден нашите Свещенослужещи, направиха своя свободен избор, като посочи-ха за Патриарх на Българската Православна Църква, най-достойния между достойните...

Давайки гласа и доверието си на Митрополит Даниил, върнаха надеждата и вярата в Бога на унижения ни и изстрадал народ.

Надежда!!!

Колкото и да се старая да приема смиреннието, колкото и да ми е трудно да се въздържа и подминавам зловонието, което ни обгръща, ще го направя – няма в този светъл ден, да споменавам с лошо или съдя злословниците. Няма да ги наричам чуждопоклонници, нито фарисеи, нито неверници или слуги на Сатаната... И предатели на Светата православна вяра, няма да ги наричам... Те са това, което са... Сам Бог посочва Юда! Изпитва и тях...

За радост, пак сам Бог, пощади България и върна вярата на мнозина, като се намеси в избора на нашия Патриарх – Даниил...

Ще бъде трудно. Понякога ще ни се струва невъзможно... Но веднъж поел Кръста, Той ще го носи с достойнство!

Докрай!

Защото Бог ще бъде негов водач...

Аз не съм църковен човек.

Не познавам Канона...

Но в едно съм сигурна – Той е Божият избраник!

И нека никога не забравя думите на един от мъчениците на БПЦ – Митрополит Климент Търновски – „Има православие у нас – има български народ, няма православие – няма български народ!“, и да знае, че като Божий наместник и народен пастир, някои ще го клеветят, други – завиждат и отричат, но мнозина ще го следват с вяра и упование...

„Многоя лета на Патриарх Даниил – Бялата лястовица на Българската Православна Църква...

ПАТРИАРШЕСКИ ЦЪРКОВЕН СЪБОР ИЗБРА ДОСТОЕН ПРЕДСТОЯТЕЛ...

Продължение от 1-а стр.

Зеленото е символ на патриаршеското достойнство в славяноезичните църкви.

Бялата епанокалимавка символизира духовната чистота на личността, чистотата на православната вяра и нейната непорочност, за които предстоятелят трябва да съблюдава. Тя също е традиционна сред славяноезичните църкви.

Патриаршеският жезъл не е различен от епископския. Жезълът, който беше връчен на новоизбрания Български патриарх е жезълът на Българския патриарх

Кирил, първият след възстановяването на Българската патриаршия през 1953 г.

По време на интронизацията новоизбраният български патриарх Даниил отправи към Бога молитва за бъдещото си служение и благослови българския народ.

За първи път военен ритуал последва интронизацията на патриарха. След церемонията в катедралния храм „Св. Александър Невски“ пред Паметника на Незнайния воин президентът Румен Радев прие почетния строй на представителните роти от Националната гвардейска част. След

това се състоя ритуал по издигане на националното знаме. Символите на българската държавност свързаха минало и настояще като напомниха за ролята на църковните ни водачи, които в дни на тежки изпитания за българския народ, са поддържали неговия дух, идеята за държавността и за независимостта на Българската църква.

Председателят на Съюза на тракийските дружества в България Красимир Премянов изпрати до Негово Светейшество Българският патриарх Даниил поздравителен адрес.

ЗАСЕДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНОТО РЪКОВОДСТВО НА СТДБ

На 28.06.2024 г., от 11.00 часа в заседателната зала на ул. „Стефан Караджа“ № 7А се проведе заседание на Централното ръководство на Съюза на тракийските дружества в България с председател Красимир Премянов.

По време на заседанието бяха обсъдени и приети решения по следните въпроси:

1. Докладвана беше информация за етапната готовност по проекта метростанция „Тракия“. Докл.: Стефан Начев и Красимир Премянов

2. Присъстващите бяха информирани, че Известията на ТНИ за 2023 г. са готови и предадени в печатница. Докл.: доц. д-р Ваня Стоянова и чл.-кор. проф. Иван Гранитски

3. Единодушно беше препотвърдена Позицията на ЦР на СТДБ за преподобяването на лентните останки на Цар Фердинанд в България.

4. Приети бяха решения за удостояването със званието „Почетен гражданин“ на: Иван Ганев – гр. Карнобат; Стоян Райчевски – на гр. Малко Търново.

5. Бяха приети решения за награждаване на: Атанас Николов – с медал „Капитан Петко войвода“ златен с лента – посмъртно, Георги Йорданов – с медал златен „Капитан Петко войвода“ с лента по повод 90-годишнината му, Стоян Райчевски – с медал „Капитан Петко войвода“ златен с лента по повод 80-годишнината му.

6. Обсъдени и препотвърдени бяха програмите за предстоящите мероприятия на СТДБ и ТНИ:

– Национален тракийски събор, посветен на 121 години от Илинденско-Преображенското въстание в Родопите – с. Славейно;

– Национален тракийски събор, посветен на 121 години от Илинденско-Преображенското въстание на Петрова нива – 17.08.2024 г.;

– Национален тракийски фолклорен събор „Богородична стъпка“ Стараозагорски минерални бани – 31.08.–01.09.2024 г.

– Национални хайдушки празници „Капитан Петко войвода“ – гр. Чепеларе – 14–15.09.2024 г.;

– Национален тракийски женски събор – с. Аврен – 21.09.2024 г.;

– Национален тракийски събор-поклонение в. Маджарово – 28.09.2024 г.

– Научна конференция на ТНИ по повод 90-годишнината на ТНИ – ноември-декември 2024 г.

7. Приет беше график за представянето на втори том на енциклопедия „Тракия“ и изложбата.

8. Беше взето решение за насрочване на Общо събрание на ВК на СТДБ – 25.01.2025 г. (събота) от 11.00 ч. на ул. „Стефан Караджа“ № 7А насрочва общо събрание на ВК при следния

ДНЕВЕН РЕД:

1. Отчет за дейността на СТДБ за 2024 г.

Докладва: Красимир Премянов, Председател на СТДБ

2. Отчета за изпълнението на бюджета на СТДБ за 2024 г.

Докладват: проф. Стати Статов, член на ЦР, и Даниела Хубчева, финансист на СТДБ

3. Приемане на план - програма за дейността на СТДБ за 2025 г.

Докладва: Красимир Премянов, Председател на СТДБ, и членове на ЦР на СТДБ

4. Приемане на бюджет на СТДБ за 2025 г.

Докладва: проф. Стати Статов, член на ЦР, и Даниела Хубчева, финансист на СТДБ

5. Прекратяване на членство във ВК на СТДБ

Докладват: Красимир Премянов,

Председател на СТДБ и Десислава Костова, член на ЦР

6. Приемане на нови членове на ВК и ЦР на СТДБ.

Докладват: Красимир Премянов, Председател на СТДБ

7. Разни

При възникване на обстоятелства, налагащи промяна на датата за ОС, се дава мандат да се определи алтернативна дата за провеждане на ОС, като се публикува съобщение в столичен ежедневник.

При липса на кворум на основание чл. 27 от ЗЮЛНЦ събранието се отлага с един час и ще се проведе на същото място и при същия дневен ред, независимо от броя на явилите се членове.

По т. 9 от дневния ред докладва председателят на СТДБ Кр. Премянов. Той информира присъстващите за необходимостта от формирането на работна група за изработване на актуална позиция за моралното и материално обезщетение на наследниците на тракийските и малоазийски бежанци.

ЦР единодушно прие да се създаде работна група, включваща видни български дипломати, която да предприеме следните действия:

– изготвяне на актуална справка за проблематиката;

– да се систематизират изданията, свързани с темата, които да се преведат на английски език, и с тях да се запознаят представители от ресорните комитети в Европарламента;

– да се представи подробен план за действие – какво точно да се иска от НС, МС и президентството на Република България;

– работната група да бъде оглавена от дипломата Георги Димитров;

– на следващото заседание на ЦР Георги Димитров да информира за предприетите действия.

ПОКАНА

За участие в традиционния фолклорен фестивал „Илинденско – Преображенска епопея“ в с. Бузовград

На 10 и 11 август 2024 година (събота и неделя) от 10:00 ч. на откритата сцена на центъра на с. Бузовград, общ. Казанлък ще се проведе десети Традиционен фолклорен фестивал „Илинденско-Преображенска епопея.“

Фестивалът е с конкурсен характер.

Заявки за участие се приемат до 25.07.2024 година на адрес: гр. Казанлък, бул. „Розова долина“ № 3 (книжарницата).

Организатор – Радка Гочева – 0885 125 891

НИКОЙ НЯМА ДА УСПЕЕ ДА ПРЕВЪРНЕ ИСТАНБУЛ ВЪВ „ВТОРИ ВАТИКАН“, ЗАЯВИ ТУРСКИЯТ ЛИДЕР ДЕВЛЕТ БАХЧЕЛИ

ИЗТОЧНИК: БТА, 25 ЮНИ 2024 Г.

Никой няма да успее да превърне Истанбул във „втори Ватикан“, заяви турският националистически лидер Девлет Бахчели, сътрудник на президента Реджеп Тайип Ердоган, по повод участието на вселенския патриарх Вартоломей в конференция за мир в Швейцария на 15–16 юни, съобщи електронното издание на турския в. „Стар“.

По думите на Бахчели е неприемливо патриархът, който Турция признава за глава само на гръцката православна общност в Турция, да бъде канен в качеството на водач на „Вселенска патриаршия в Константинопол“ и да подписва декларацията от срещата.

Според него на конференцията за мир в Украйна, която бе проведена в Швейцария, са били умишлено пренебрегнати законът за суверенитета на Република Турция и съответните разпоредби на Лозанския договор.

Девлет Бахчели подчерта, че статутът на „Гръцката патриаршия във Фенер“ е ясен и „патриаршията е институция, която има право да остане на турска територия само за да задоволява религиозните нужди на православногръцко малцинство и е подчинена на законите на Република Турция“.

„В границите на Република Турция няма такъв град като Константинопол, титлата „Вселенски“ няма законност и легитимност, а тези, които твърдят обратното, са византопоклонници и яростни врагове на мюсюлманската турска нация. Никой няма властта да превърне Истанбул във втори Ватикан“, подчерта той, добавяйки, че турците ще отговорят и ще се противопоставят на „онези, които вкарват в играта икуменическата карта“.

Министерство на външните работи на страната опроверга наскоро твърдението, според които патриархът е участвал в срещата като лице, ползващо се с „държавен статут“.

Турските власти не признават титлата на Вартоломей като „Вселенски патриарх“ и гледат на него като на глава на гръцката православна общност в Турция съгласно Лозанския мирен договор от 1923 г. Патриаршията се намира в квартала Фенер в централния истанбулски район Фатих още от 1601 г.

СЪЮЗ НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ

1000 София
ул. „Стефан Караджа“ № 7А

e-mail: stdb_sofia@abv.bg
тел.: +359 2 987 48 96; тел./факс: +359 2 987 57 53

ДО СЕМЕЙСТВОТО И БЛИЗКИТЕ НА ПЕТЪР ПЕТРОВ, ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ТРАКИЙСКО ДРУЖЕСТВО „РОДОЛЮБИЕ“ ГР. ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ

СЪБОЛЕЗНОВАТЕЛЕН АДРЕС

Веста за кончината на нашия съратник и приятел Петър Петров натъжи дълбоко хилядите членове на Съюза на тракийските дружества в България и тракийците от цялата страна. Личността на Петър Петров и приносът му за тракийската кауза са незаменими и ще останат завинаги в нашите спомени за него. Ще ни липсва човекът с голямо сърце, всеотдайният колега и съмишленикът, с когото защитавахме общи цели и идеи.

Поднасям искрени съболезнования на семейството и близките на големия тракиец Петър Петров от името на членовете на Съюза на тракийските дружества в България и Тракийския научен институт!!

С УВАЖЕНИЕ,
КРАСИМИР ПРЕМЯНОВ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СТДБ

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7А, тел.: 02/987 48 96

Абонирайте се!

Каталожен номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: Главен редактор д-р Ваня ИВАНОВА, чл.-кор. на БАН проф. Васил ПРОДАНОВ, чл. кор. на БАН Иван ГРАНИТСКИ, д-р Динко СТРАНСКИ, Мария БОЖКОВА, Хубен СТЕФАНОВ; [Тодор КОРУЕВ] Дизайн: Мария БУДЕВА; e-mail: stdb_sofia@abv.bg, факс: 02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)

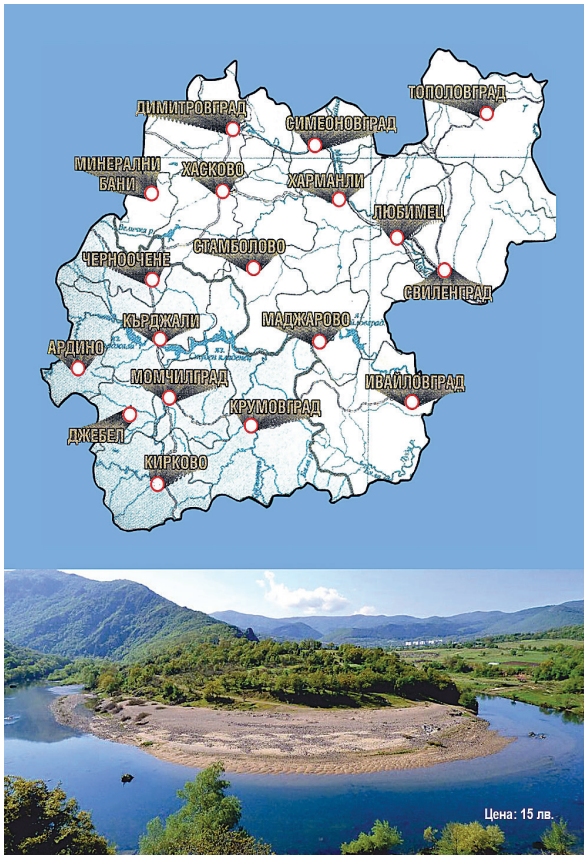
IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABGSG
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Димитринка СМОЛЕВА (София) 0886 746 044; Христо ХРИСТОВ (Варна) Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) 076/60 13 67; Радостина ПРАМАТАРОВА (Средец); Стефан МИЛЕВ (Маджарово); Веска ЛАМБОВА (Шумен) 0877 71 85 03; Светла ЧЕРНОГОРОВА (Сливен); Донка ДИМОВА (Карнобат) Златка МИХАЙЛОВА и Анета ГЕОРГИЕВА (Хасково) 0894 044 420; Мария ИВАНОВА (Ямбол) Светлана ПЕЕВА и Валя ГЕОРГИЕВА (Поморие); Недка ОНОВА (Крумовеград).

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака).

СЕДМИЦАТА Е СИМВОЛ НА РЕШИТЕЛНОСТТА

„Южно утро“ – списанието за общество, култура и литература, което Гражданско сдружение „Родопско утро“ издава от 2018 г. Творческият екип извървя дълъг път, съпътстван от не една или две трудности, но оцеля и е готов да представи седмия му брой, който може да бъде определен като най-добрия до момента. Заслуга за това имат както редакторът **акад. Благвеста Касабова**, мениджърът **Стойка Мариновска** и десетимата учители от региона на Източните Родопи, така и спомоществателите, без чиято финансова подкрепа той нямаше да излезе – община Хасково, ПЕГ „Д-р Иван Богоров“ – Димитровград, община Ивайловград, СУ „П. Р. Славейков“ – Кърджали, СУ „Йордан Йовков“ – Кърджали, СУ „Отец Паисий“ – Кърджали, СУ „Владимир Димитров – Майстора“ – Кърджали и ЕООД „КАЛИНА“ – Хасково.

Седмицата е символ на решителността. Вероятно поради тази причина творческият екип, зает със събирането и обработката на материалите, взе решение да подходи по различен начин при съставянето на новия брой на списанието, който може да се приеме като място, на което си дават среща традиционализмът и модерността. Както и досега, първият раздел е „Общество“. Той се състои от три интервюта, в които своето мнение по редица въпроси от сферата на културата и образованието, зададени от **Антон Атанасов**, **Тодорка Николова** и **Уляна Милушева – Пашова**, представят кметът на община Хасково **Станислав Дечев**, директорът на ЕГ „Проф. д-р Асен Златаров“ **Деян Янев** и директорът на СУ „П. Р. Славейков“

Милко Багдасаров. Важно е да се обърне внимание на подкрепата им за списанието, което описват като „литературен лъч, който озарява със светлина местните творци“ и издание, което „заслужава само адмирация“, и за идеята родопският рицар на поетичното слово **Ивайло Балабанов** да бъде включен в учебните програми по български език и литература. Следващите два раздела – „Поезия“ и „Проза“, са пространство, в което се представя творчеството на трима млади автори – прелиствайки страниците на „Южно утро“, читателите ще бъдат отведени в други светове от поетесите **Диляна Христова** („Стълба от звезди“, „Съдба“ и „Синьо“) и **Анелия Черкезова** („Сътворение“ и „Малинов сироп“) и историка

Дарителска кампания
80 години Ивайло Балабанов

Издателство „Български писател“ към Съюза на българските писатели да преиздаде в такъв тираж двутомния му сборник „Песни за старо вино“ (2003), че той да достигне безплатно до всяко училище, библиотека и читалище на територията на Република България и до българските общини в Европа и по света.

Като един от най-големите ни съвременни поети Ивайло Балабанов да бъде включен в учебниците по български език и литература. Младите поколения заслужават да се докоснат до мълостта и роллобиеето, извирати от неговото творчество.

Улицы в община Ивайловград, община Свиленград и община Кърджали, които прикисне община Ивайло Балабанов за свой почетен гражданин, да носят негово име.

Плоча в памет на Ивайло Балабанов да се постави пред родната му къща в село Хухля, община Ивайловград.

Лейка с лика на Ивайло Балабанов и някои от знаменитите му стихотворения да се постави в центъра на село Хухля, община Ивайловград, пред паметника на загиналите за свободата и независимостта на България.

Обединена българска банка АД, клон Ивайловград
Титуляр: Атанас Балабанов (син на Ивайло Балабанов)
IBAN: BG72UBES80021011030350
BIC: UBESBGSF
Основание: Дарение

Цена: 15 лв.

СУ „Св. Климент Охридски“ и **Баръш Хасан** („Безкрай“ и „Път“) от ПУ „Паисий Хилендарски, които са родом от региона. Най-голямата новост е начинът, по който се извяват най-малките – децата и юношите от осемте елитни училища от Хасково (ПМГ „Акад. Боян Петканчин“ и ЕГ „Проф. д-р Асен Златаров“), Димитровград (ПЕГ „Д-р Иван Богоров“), Ивайловград (СУ „Христо Ботев“) и Кърджали (СУ „П. Р. Славейков“, СУ „Йордан Йовков“, СУ „Отец Паисий“ и СУ „Владимир Димитров – Майстора“). Всяко от тях разполага с визитна картичка, на която могат да се видят както сградата и годината на основаване, така и директорът и отговорният литератор, които ръководят творческия си отбор от малки и големи ученици, автори на стихотворения, разкази, есета и рисунки на теми, които ги вълнуват. Предвидено е най-добрите да бъдат отличени в рамките на Четвъртия литературен конкурс за творчество на деца и юноши от Източните Родопи, чиито резултати ще бъдат отчетени през есента.

Списание „Южно утро“ е сред инициаторите на дарителската кампания за тържествено отбелязване на 80-годишнината на поета **Ивайло Балабанов** през 2025 г. По този повод е и специално създадената рубрика със спомени за него от приятелите и колегите му **Стойка Мариновска** („Когато прохождаше поетът Ивайло

Антон Атанасов („А сега накъде?“). След кратко отсъствие се завръща и „Критически дневник“, в който **акад. Благвеста Касабова** определя мемоарите на **Стойка Мариновска** „Спомените оживяват“ като „релефна картина на две епохи, които всеки българин трябва не само да познава, но и да има памет за тях“.

Вече седем години основен акцент в работата на творческия екип е издирването на проходащите литературни таланти от Източните Родопи. В раздел „Студентско перо“ своите творчески търсения представят четирима студенти – **Йоана Аврамова** („Носталгия“), **Добрмир Зафиров** („Южно розе“) и **Ивайло Николов** („Лялото беше към края си“ и „Бездна“) от

Балабанов), **Тонка Хаджинакова** („Ивайло Балабанов – поетичният рицар на Родопи“), **Стефан Милев** („Спомени за Поета и Приятеля“) и **Виолета Бончева** („Спомен за поета“). В седмия брой не са забравени и онези имена, оставили трайна следа в българската литература – в раздел „Памет“ **Тодорка Николова** припомня пътя на **Иван Маринов** (1930–2017) и **Георги Райчевски** (1939–2017). Отново е отделено място и за „Гости“. С няколко свои стихотворения са представени **Димитър Милев** („Сонет за виното и любовта“, „Сълза за ангела“, „Момичето в бяло“, „Волност“ и „Миг“) и **Керка Хубенова** („Когато аз мълча...“, „В нощта на Шиваратри“ и „Криле над Тадж Махал“).

КНИГА РАЗКРИВА ШОКИРАЩАТА ИСТИНА ЗА ДЕЦАТА, КОИТО ХИТЛЕР ОТВЛИЧА

Историята помни всякакви нацистки ужаси, но за една трагедия, касаеща милиони семейства в Европа, не е говорено достатъчно и до днес. Програмата Lebensborn (или „Извор на живот“), създадена от дясната ръка на Хитлер – Хайнрих Химлер, на 12 декември 1935 г., е отговорна за отвлечането на над половин милион деца от окупирани страни. Похитените са определени като достойни представители на арийската раса, откъснати са от домовете си и са предадени за осиновяване на германски семейства.

Книгата „Децата, които Хитлер отвлече“ разказва за тази шокираща конспирация през очите на една от жертвите – Ингрид фон Ойлхафен. Съвместно с разследващия журналист Тим Тейт тя пише своите мемоари и тръгва по пътя на истината, за да открие, че нацисткия режим педантично е унищожил истинската ѝ самоличност. Българското издание на

скандалната история вече е по книжарниците с логото на изд. „Кръг“ – в превод на Гриша Атанасов и с корица от Живко Петров. В детските си години, а и през целия си живот, Ингрид фон Ойлхафен се чувства отчуждена от майка си и баща си, без да подозира, че те са нейни приемни родители. Едва след края на Студената война и обединението на Германия фактите започват да излизат на светло, а пзълът на собствената ѝ съдба се нарежда мъчително и постепенно.

Тя научава, че е от онези бебета, наподобявали арийци, които са отнети от близките им и са дадени на германски двойки, за да бъдат отгледани в нацистки идеали. Пътването към истината за произхода на Ингрид е болезнено, а държавната тайна около събитията допълнително го усложнява.

В „Децата, които Хитлер отвлече“ авторката разкрива собствената си идентичност, но и подробно

Похитената авторка разобличава една от най-големите нацистки конспирации

описва зловещия план Lebensborn. Еманация на нацистката мания по расова чистота, той действа навън в Югославия и Полша, но също в Русия, Украйна, Чехословакия, Румъния, Естония, Латвия и Норвегия.

Така през лятото на 1942 г. в окупирания от нацистите Юго-

славия родителите на Ингрид, подобно на много други, са задължени да подложат детето си на медицински прегледи, за да бъде оценена расовата му чистота. Ерика Матко – русокосо и синеоко бебе на 9 месеца – според нацистките лекари отговаря на всички изисквания за „дете на Хитлер“.

Откъсната от биологичното си семейство, тя е отведена в Германия и е настанена при двойка, лоялна към нацизма. Ерика е преименувана на Ингрид фон Ойлхафен. В шокиращите си мемоари тя описва пътя на своята „германизация“, протекла сред бездушни „родители“ и сиропиталища.

Въпреки че нацистите са унищожили много доказателства за извършването на Lebensborn, авторката открива редки документи, включително показания от Нюрнбергския процес за нейното собствено отвлечане. Само че тези разкрития поставят и много въпроси, включително за снизходителното отношение към известни нацисти, по една или друга причина избегнали възмездие за делата си.

„Забравените деца на Хитлер“ е не само историята на жена, жертва на нацистките фобии, но е и урок по история на Европа. И в наши дни тя носи белезите на онези години и унищожителното разделение между народите, дори и братски, на което ставаме свидетели.

Източник: Lupa.bg